

- Познах, защото слизаме надолу. А къде виждаш Олимп? Най-високия връх между другите?

- Право пред нас. А тук наблизо виждам една градина с няколко чешми.

- Ние през коя порта минахме? През тая на Мануил Палеолог, или на светеца? Имаше ли над портата каменно изваяние?

- Нямаше.

- Тогава ще е била Златната порта, най-главната. Разбирам вече къде сме. Великият Хегемон ми помага... Попитай някого къде е домът на патриция Рентакиос...

Дворецът бе наблизо. Божекът и прислужникът му помолиха смирено да бъдат допуснати пред светлото лице на господаря. Слугата ги изгледа недоверчиво, даде им малко пари и затвори вратата. Ала Димитри упорито почна да хлопа, докато не им отвори изново.

- Ще се махате ли най-сетне, дяволи проклети? - извика раздразнен слугата. В това време по стълбите надолу се зададе сам кир Никета Рентакиос, който излизаше на лов. Той извика на слугата да не пъди божека и, като приближи към него, любезно го попита от какво се нуждае.

Божекът мълчеше, високо издигнал чело, подпрял десница върз рамото на сина си.

Патрицията се загледа в него, изтръпна, огледа се наоколо си, даде знак на слугата да се махне. След това падна на колене, целуна парцаливата туника на просяка.

- Кир Тодоре! Да вярвам ли на очите си? Как дойде до тук, господарю? Бъди добре дошел в моя дом!

И той се спусна замаян и смутен да пригответи дрехи, храна и легло да своя бивш император, ала и нещо много по-важно, за тъста на всемогъщия български цар...